

Ötvenhat elé

ÁLLÁSPONT

Lassan mind elmennek. A tanúk, akik részt vettek, harcoltak, megszenvették a forradalom és szabadságharc napjait, majd következményeit. Nemrégiben halt meg Hrozova Erzsébet, Fekete Erzsinek ismerték a Vig utcai forradalmárt. A dupla nullás ügyben életfogytiglant kapott, Wittner Máriával szabadult Kalocsáról, 1970-ben. A mátyásfüldi szoba-konyhából megkeseredetten távozott: „Nem ezért harcoltunk, ami most történik Magyarországon.” Valahogy így érzett a szintén életfogytos Rácz Sándor is – most halt meg mint izsáki gazda –, aki a Központi Munkástanács elnökeként azt vallotta: „Ez a föld a miénk, Magyarország nem lehet eladó.” A keserűség és csalódottság jellemezte, jellemzi az ötvenhatosokat, így volt a Corvin közű parancsnokkal, Pongrácz Gergellyel is, aki Kiskunmajsa közelében, Marispusztán rendezte be az '56-os Múzeumot, s építtette fel Csete Györggyel az Ötvenhatos kápolnát, mivel Budapestnek nem kellett. Annak a fővárosnak nem kellett, ahol a nagy harcok, a szabadságharc legfontosabb műveletei zajlottak.

De nem is ez a fő baj. A Kádár-rendszerben az ötvenhatos forradalmárokat, szellemi irányítókat fizikailag megsemmisítették, vagy emigrációba kényszerítették, kiiktatták őket a társadalomból. Bár a helyzet a rendszerváltás után alapjaiban megváltozott, az utóbbi időben az anyagi megbecsülés is javult, de a volt forradalmárok erkölcsi megítélésében, 1956 történelmi értékelésében alig történt fordulat. Még ha Magyarország alaptörvényének alapvetésébe bekerült, hogy október 23. az 1956. évi forradalom és szabadságharc napja, amely 1990-ig hivatalosan ellenforradalom volt. Ennek ellenére nincsenek helyükre téve a dolgok.

A balliberálisok máig nem tudnak mit kezdeni ötvenhattal, és nem is akarják megérteni. Náluk, az elvtársi szokásokhoz híven Nagy Imrével és társaival kezdődik és fejeződik be a forradalom. Hozzájuk hű történészeikkel úgy szeretnék beállítani 1956-ot, hogy az alapjában a reformkommunisták – revizionisták – terméke. Szájukra sem veszik a pesti srákokat – Vándor Bélát, a Golyóállót, Kócost, Wittner Marit, Sticker Katit, Mansfeld Pétert –, az egyetemistákat – Tóth Ilonát, a megkínzott orvostanhallgatót, a hősi halált halt Gérecz Attilát, a költőt, Hrabovszky László mérnökhallgatót, a sebésznek készülő Rácz Józsefet, – a munkásokat – így a Pongrácz testvéreket, a Széna téri Szabó bácsit, Dénes Jánost, avagy a barna pópát, a budai Vár védőjét, Vazul atyát, és sorolhatnánk hosszan. Igenis, ők harcoltak, ők adták a vérüket, ők voltak a hősök, a bátrak, ők arattak világgraszoló győzelmet a fővárosban – ha csak rövid időre is – a világ legerősebb hadserege, a szovjet felett. Róluk nem beszélnek. Tollasi Ilona a Baross téri fegyvereseknek, Nickelsburgéknak főzött a Péterfy Sándor utcai kórház konyháján. Emiatt Biszkuné dr. Tóth Matild bírónő hét és fél évre ítélte. De Ilonának nem ez fáj a legjobban, hanem az, hogy **Eörsi István** egyik könyvében a harcoló lányokat nemes egyszerűséggel utcalányoknak nevezte. Tovább akarták degradálni a forradalmat. Az MSZP-SZDSZ vezette Horn-kormány, Kuncze Gábor belügyminisztersége alatt, egy tüntetés alkalmával megbilincselte Pongrácz Gergely Corvin közű hőst. Ez csak előjáték volt a 2006. október 23-i békés tüntetés véres leverésének. A szocialista miniszterelnök, Gyurcsány Ferenc így tudta kezelni a forradalom ötvenedik évfordulóját. Zavarában mindössze annyit tudott tenni, hogy Nagy Imre szobrához fordult álnaiv, szűzlányos ártatlansággal:

„Imre, te mit tennél?”

A rendszerváltás után a baloldal számlájára írható, hogy az igazságtételt szabotálták, a sortüzek még élő elrendelői közül – mosonmagyaróvári, salgótarjáni – senkit nem ítélték el, s egyetlen vérbíró sem került az igazságszolgáltatás elé, egyetlen gyilkos ÁVH-s, pufajkás nem nyerte el méltó büntetését. No, ez a szálka, ha nem gerenda a nemzet testében.

Hiába bizonygatták a szocialisták hét végi kongresszusukon, hogy ők már nem a múlt gyermekei, nem a volt kommunisták szellemi örökösei. Dehogynem azok, s magukat sohasem fogják megtagadni. Hiszen legfőbb céljuk megint a zsákmányszerzés, az ország kiárusítása, a nemzet elárulása. Mint ahogy történt Horn, Gyurcsány és Bajnai miniszterelnöksége alatt és most az Európai Unióban, az árulások sorozatával Göncz Kingával, Tabajdi Csabával és Bokros Lajossal az élen. Ne szépsítsük. A jelenlegi balliberális pártok, pártocskák teljes szívükből a visszarendeződést akarják. Ezért zavarja őket 1956 eszmeisége, tisztasága és a még élő ötvenhatosok.

„A magára maradt Európában csak úgy maradhatunk hívek Magyarországhoz, ha soha és sehol el nem áruljuk amiért a magyar harcosok életüket adták, és soha, sehol – még közvetve sem – igazoljuk a gyilkosokat.” Akár ma is írhatta volna ezt Albert Camus, a nagy francia író, amit 1957. október 23-án. Ő megértette a magyarság önfeláldozó harcát sajátjaiért és Európáért. Ezt az őszinte üzenetet a mai szocialisták, balliberálisok sohasem fogják megérteni. Mint ahogy azt sem, hogy a szabadságért – bírói ítélettel – csak 1963-ig 367 forradalmár adta életét. Megtorlasként államellenes összeesküvés vádjával 23 761 ötvenhatost ítélték börtönre. S hány tízezer ember megöléséről, eltűnéséről, meghurcolásáról nem tudunk, nem számítva ide a kétszázezer emigráns jogfosztottságát? Nem is számítva családtagjaik fájalmát, rendőri megfigyelését, megbélyegzését. Ezt hagyta ránk a kádári kommunizmus örökül. Ettől és szellemi örököseitől szeretnénk végleg megszabadulni. ■

STEFKA ISTVÁN